

Балада про трембіту

Марія Влад

Трембіта ніколи

не грає веселої,

Вона сповіщає про горе.

Було це давно.

Далеко в горах

Жили легенди,

Велети й Чугайстри.

Серед смерек,

Що ніколи не впадали

У жовту зажуру,—

Ніжніла берізка

Чистим створінням.

Голос її тремтячий, дівочий

Пробирав до коріння

Дерева високі,

Напоював соком.

Смереки слухали

І капали слізно

Живицею в хвою.

Так гарно співала берізка.

Та ночі одної

До лісу закравсь вітролом.

До ранку боролись дерева,

А над ранок

Гори

Вкрились ранами,

Коріння страхало хижими пащами,

Тільки берізка тендітна

У вимерлім лісі

Сиротіла:

— Ой тужу я, тужу,

Візьміть мою душу,

Поки не зотліла.

Велетам дарую
Кору свою білу.
Візьміть її, не шкодуйте,
Поки не зчорніла...

Нагостили Велети
Велетенські леза —
І упала леготом
В зрубі береза.
А Чугайстри живицею
Кору обсмолили
Та й для світу
Гуцульського
Зробили
Трембіту.

Ходить трембіта

гуцульськими селами,

Голосом рідного лісу

гуторить...

Трембіта ніколи

не грає веселої,

Вона сповіщає

про сум у горах.